До ромашки,

підрізаної плугом у квітні 1786 р.

Ромашечко, як ти змарніла!
В лихий ти час мене зустріла!
Лягла твоя голівка біла
Поміж груддя —
И не верне вже ніяка сила
Тобі життя!

Ні, це не твій коханий друг,
Не жайворон, над виднокруг
Злетівши з весняних яруг
З веселим співом,
Торкнув твого стебельця пруг
Крилом грайливим.

Гей, холодно вітри весняні
Свистіли на твоїм світанні,
Коли в своїм легкім убранні,
Така мала,
Отут уста благоуханні
Ти розняла!

Стрункі квітки в садах ростуть,
Їх дощ не б'є, вітри не рвуть,
А ти сама для себе путь
Тут прокладала,
Терпіла бур холодну лють
І все зростала.

Одягнена в росу прозору,
До сонця ти тяглася вгору,

Аж поки борозну сувору
Проклав леміш —
І впала ти, і без докору
В пилу лежиш.

Така буває доля в тих
Дівчаток молодих сільських,
Що після любощів і втіх,
Всіма забуті,
Приречені на глум і сміх,
Мруть на розпутті.

Отак і барди простосерді,
Не вміючи знайти на тверді
Зір провідних, назустріч смерті
Пливуть, пливуть —
І раптом, бурею пожерті,
На дно ідуть.

Так і достойність гине — глянь,
Серед яких негод, страждань!
Пихою кинута на грань
Одчаю, вбога,
Без захисту і сподівань,
Хіба на Бога.

І навіть ти, що тут у полі
Оплакуєш ці квіти кволі!
Гей, не втечеш і ти від Долі!
Ось чересло
Надійне — і впадеш ти долі,
Як те стебло!